

FINTA JÓZSEF

Bánfihunyadi házak

Vad, szürreális lázadással
 Jönnek a házak Hunyadon,
 Hadonászva, ordítva jönnek,
 Csókokat hánynak, úgy köszönnek
 – Párkányözön, tető vadon –,
 Hegedűszót vijjog a bádóg,
 Hogy korcos ráncra felfakad,
 S csillan, ha csipkéjét nevetve
 – Könyökölve a fellegekre –
 Fényesre nyaldossa a Nap.
 A balluszter babák gügyögnek,
 Oszlop oszlopnak csujogat,
 Csúcscsúcsok hegye döf az égre
 – Felhasad Isten menedéke –,
 S lázas álmokkal riogat.
 Kupolák hágnak kupolákat,
 Timpanon timpanont petéz,
 Üvegszemek vigyorognak
 Cirádás-rámás ablakoknak,
 S megvakul, aki belenéz.
 Forma formára hágva táncol,
 Milyen gögös és torz csoda –
 Kalotaszeg reszketve nézi
 (Fejbe vágja és megigézi),
 S menekülne, de nincs hova...

2014 decembere

**Utolsó nyár.
Váralmás**

A borzas fűzgyökér megett
 Elakadt az emlékezet –
 S nem tudja mért, hová szalad –
 Panaszol az űzött patak.

Amott egy égő sárga folt –
 Nemrég még dús ág lombja volt;
 A rozsdafoltos cinterem
 Virága fosztott, nincstelen.

A falu – mint a temető –
 Csendje neheze egyre nő,
 Már a fenyők hegyére hág,
 Meghajlik a fekete ág.

Szél rebben át a fák alatt,
 Siratja a kihűlt nyarat.
 Fedik rejteztető ködök...
 Búcsúzó. Többet nem jövök.

1990

Kalotaszeg

Az erdőket már rég kiölték,
 A vadakat is mind leölték,
 Az embert üzték és megölték –
 Meztelen hulla lett a föld.

Csodáljátok hát ezt a tájat!
 A fénye csend. Árnyéka bánat.
 Boldog, aki sírjába fárad,
 Akit az Isten meggyötört.

2001 decembere